

Effatha, wordt geopend!

Predikatie gehouden op 5-12-2010

door G.P.P. Burggraaf,

op schrift gesteld

Geliefden, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Markus 7, daarvan de verzen 31 tot en met vers 37, waar we nogmaals met u lezen:

“En Hij wederom weggegaan zijnde van de landpalen van Tyrus en Sidon, kwam aan de zee van Galilea, door het midden der landpalen van Dekapolis. En zij brachten tot Hem een dove, die zwaarlijk sprak, en baden Hem, dat Hij de hand op hem legde. En hem van de schare alleen genomen hebbende, stak Hij Zijn vingeren in zijn oren, en gespogen hebbende, raakte Hij zijn tong aan; en opwaarts ziende naar den hemel, zuchtte Hij, en zeide tot hem: Effatha! dat is: wordt geopend! En terstond werden zijn oren geopend, en de band zijner tong werd los, en hij sprak recht. En Hij gebod hunlieden, dat zij het niemand zeggen zouden; maar wat Hij hun ook gebod, zo verkondigden zij het des te meer. En zij ontzetten zich bovenmate zeer, zeggende: Hij heeft alles wel gedaan, en Hij maakt, dat de doven horen, en de stommen spreken”, Markus 7:31-37.

Gemeente, nadat Christus de Kananese vrouw genade had bewezen in de genezing van haar bezeten dochtertje, keerde Hij terug uit de landpalen van Tyrus en Sidon naar het land der Joden, en kwam aan de zee van Galilea. In het heidense Tyrus en Sidon woonde een uitverkoren vat die Christus wilde bedienen uit de schatkist van vrije genade en toen dat gebeurd was, keerde die begenadigde Kananese vrouw vervuld met hemelse blijdschap weder tot haar verlostte dochtertje en Christus keerde met Zijn discipelen weder tot de Zijnen, tot de Joden, tot het uitverkoren volk. En dan staat er: *“En zij brachten tot Hem een dove, die zwaarlijk sprak, en baden Hem, dat Hij de hand op hem legde.”*

Geliefden, hier wordt melding gemaakt van de vervulling van de Wet van Christus, nl. *draagt elkanders lasten en vervult alzo de Wet van Christus.* *“En zij brachten tot Hem een dove, die zwaarlijk sprak.”* Doofstom was die man, zowel lichamelijk als geestelijk, en in afhankelijkheid des Heeren wensen we de geestelijke zin eruit te verklaren. Want wat hier geschreven is, gemeente, is tot onze lering geschreven, opdat we ons als een doodschuldige doofstomme voor God leren kennen.

Of die doofstomme werkelijk van dood levend gemaakt is, wordt ons niet vermeld, hoewel het wel

aannemelijk is, maar het gaat niet over die doofstomme man als zodanig, maar over u en mij. Geliefden, van nature zijn we in geestlijk opzicht doofstom. We kunnen niet horen en niet verstaan. Niet spreken en niet luisteren wat de Geest tot de gemeente zegt. *Wie ore heeft, die hore!*

Maar zijn we er al achter gekomen dat het ons van nature ontbreekt aan een geestelijk gehoororgaan en aan een tong der geleerde in Christus?

Als er staat dat het geloof uit het gehoor is, dan ziet dat niet op natuurlijke oren, maar op het geestelijke gehoororgaan. Een ieder die onder de prediking van het Evangelie verkeert, hoort met natuurlijke oren wat er gezegd wordt vanaf de kansel, maar toch brengt dat horen met natuurlijke oren het geloof niet mee. En dat komt, geliefden, omdat wij van nature doofstom zijn voor hetgeen de Geest tot de gemeente zegt. Die taal des Geestes is de Joden een ergernis en de Grieken dwaasheid.

Maar deze doofstomme Jood had enige vrienden, enige lastdragers, die deze ongelukkige man tot Christus leidden. Heb je ook een vriend, broer of zus, die nog onbekeerd voortleeft, geliefden? Breng dezulken tot Christus, ten eerste, door het gebed! Spreek veel over de dingen van Gods Koninkrijk en wat God aan uw ziel gedaan heeft, opdat zij tot jaloersheid verwekt zouden worden.

Verbaast u echter niet over de vijandschap die openbaar komt als u Christus mag voorstellen als de enige Gerechtigheid die voor God geldt.

Als God de last van uw naaste opbindt, dan kunt u het niet laten, volk des Heeren, om uw naaste op te dragen aan de troon van Gods genade en hem of haar tot Christus te leiden.

U zegt: 'Dat moet je gegeven worden'.

Dat is waar, maar dat ontslaat ons niet van de plicht om onze naasten lief te hebben als onszelf. Dat gebod maakt een mens doodschuldig, omdat we liefhebbers zijn van onszelf en God en onze naaste haten.

Ik bedoel dus geen vleselijk activisme aan te kweken, noch aan te wakkeren, maar ik wens Gods volk op te wekken om gemeenschap met Christus te zoeken, opdat zij de Wet van Christus zouden vervullen. En dat is het waar Gods beminden gedurig reikhalzend en bij vernieuwing naar uitzien, omdat zij zichzelf niet in de gemeenschap van Christus kunnen werken, want de gemeenschap tussen Christus en Zijn Bruid gaat van Christus uit!

Gemeenschap met Christus maakt vruchtbaar en daartoe is nodig om in Christus te blijven, in Zijn leer en in Zijn liefde, want dat heeft de vervulling van de Wet van Christus tot vruchtgevolg. Als elk kind van God gelovig aan zijn naaste zou gedenken, dus in het kader van de Wet van Christus, *...draagt elkanders*

lasten..., dan zou de onderlinge verdeeldheid onder Gods volk ras verleden tijd zijn, hoewel er ook ketterijen moeten zijn, opdat Gods kinderen pal voor de Waarheid zouden staan en de valse leraars de mond stoppen.

De liefde tot de naaste komt ook hier openbaar: *“En zij brachten tot Hem een dove die zwaarlijk sprak.”*

Die man kon wel enige geluiden voortbrengen, maar het waren maar klanken die niemand verstond. Die man kon zich niet verstaanbaar maken en anderen verstonden hem ook niet. Dus die man was dubbel gehandicapt, want hij verstond ook zichzelf niet. Hij was doof en stom, dus doofstom, lichamenlijk en geestelijk, maar het gaat hier voornamelijk om de geestelijke les die erin verklaard ligt, namelijk hoe wij verlost moeten worden van onze geestelijke doofstomheid. Immers, zo vindt Christus Zijn volk, liggende op het vlakke des velds, vertreden in hun geboortebloed, doofstom, niet kunnende spreken en niet kunnende verstaan de dingen die des Geestes Gods zijn.

Geliefden, als Gods Geest de mens ontdekt aan zijn doofstomme doodstaat, dan probeert die mens geluiden voort te brengen, vanwege de nood der ziel, maar het zijn slechts onverstaanbare klanken die voortkomen uit de angst der hel, die hem alle troost

doet missen.

Als een ziel in de nood van zijn verloren adamsbestaan is gebracht, dan weet hij niet in orde te verhalen waarin hij eigenlijk verkeert. Dan ziet hij wel zijn aangeboren aangezicht als in een spiegel, maar hij weet het niet onder woorden te brengen.

In het licht van de eeuwigheid schieten alle menselijke woorden te kort omtrent de staat van een verloren ziel. De geestelijke nood snoert hem de mond en zelfs de keel dicht.

Er zijn veel belijders die over hun geestelijke nood kunnen spreken, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Maar geliefden, zolang je je nood nog kunt bespreken, dan is de nood nog geen ware nood. Als je als een drenkeling dreigt te verdrinken, dan kun je wellicht nog een schreeuw laten klinken, maar dan is het afgelopen met de praatgrage mens.

Er is een volk op aarde, wiens mond op slot gegaan is, omdat zij vanwege de geestelijkheid van de Wet hun doodstaat en de heersende macht des duivels waarin zij verkeren gewaar worden en zich er niet uit en van verlossen kunnen.

Die doofstomme man kon niet eens bidden en zijn nood niet aan God bekend maken, want hij was lichamenlijk en geestelijk doofstom. Hij kon aan niemand vragen waar Jezus Zich ophield, zodat hij tot Hem zou uitgaan tot genezing van zijn kwaal. Die

man kon niet naar Christus vragen en ook zijn nood niet aan anderen bekend maken. En als hij onverstaanbare klanken uitbracht, haalde iedereen zijn schouders op, omdat zijn spraak openbaarde dat hij doofstom was en door niemand werd begrepen.

Zelfs Gods ware volk en knechten moeten hun mond geopend krijgen om de werken Gods te vertellen, want anders kleeft hun tong aan hun gehemelte en kunnen zij geen woord uitbrengen.

Toen Mozes van God de opdracht kreeg om zich tot Farao te begeven om de plagen Gods hem bekend te maken, riep Mozes uit: *“Och Heere, ik ben geen man wel ter tale, noch van gisteren, noch van eergisteren, noch van toenaftoen Gij tot Uw knecht gesproken hebt, want ik ben zwaar van mond en zwaar van tong.”* Daar heb je de Kerk, onbekwaam om te spreken tot eer van God, want daar heeft ze de Geest van Christus voor nodig, Die de Zijnen een tong der geleerden geeft en een pen eens vaardigen schrijvers in de ure als zij het nodig hebben.

Geliefden, als Gods ware volk en knechten al zo hardhorend en zwaar ter tong zijn, wat zal er dan van een natuurlijk mens gelden?

Welnu, dat zien we hier, bij deze doofstomme man, die ons aller beeld vertoont van nature. Doofstom voor het Evangelie en dood voor de dood. Maar sommige kinderen Gods in zijn nabije omgeving

hadden de last van deze doofstomme man opgebonden gekregen en hadden zijn nood gevoeld en ingeleefd en die aan God bekend gemaakt, want ook zij wisten deze man niet te genezen, maar zij wisten wel waar zij de last van deze man konden bekend maken, nl. aan de troon van Gods genade. Het moet voor deze kinderen Gods wel een wonder geweest zijn dat Christus uit de landstreek van Tyrus en Siodon was teruggekeerd naar Zijn geboorteland en dat Hij Zich juist bevond waar die doofstomme man woonde, namelijk aan de oever van het meer van Galilea.

Het zou kunnen zijn dat die doofstomme man zich vanwege de nood van zijn bestaan zich van het leven wilde beroven door zichzelf te verdrinken in de zee van Galilea, we weten het niet, maar dat deze man niet kon functioneren in de maatschappij, was algemeen bekend, maar dat hij zich aan de rand van de hel bevond, dat was alleen sommigen bekend en die sommigen brachten die man regelrecht tot Jezus. Zo behoort de kerk te functioneren. De schapen dienen door de liefde van Christus gedreven te worden en behoren lammeren voor Christus te baren en hen te voeden met de onvervalste melk van het Evangelie. Wie behoren dus de lammeren te voeden? De herders? Nee, de schapen. De herders weiden de schapen in de grazige weide van het Woord met vaste

spijzen en de schapen voeden de lammeren met onvervalste melk van het Evangelie. Maar geliefden, zover was het met deze man nog niet. Deze man kon zelfs de onvervalste melk nog niet verdragen, want zijn mond zat op slot en zijn tong lag in een grote knoop, om het zo maar eens te zeggen. Zijn vrienden hadden zijn nood gezien en opgebonden gekregen en hem tot Jezus gebracht, want alleen Jezus was in staat om zieken te genezen en geestelijk doofstommen hun spraak weder te geven en dat geldt ons allen, want de reine spraak der kennis, gerechtigheid en heiligheid, hebben wij in het paradijs verloren.

De vrienden van die doofstomme man waren zelf van doofstom horende gemaakt en hadden van Christus ook een tong der geleerden gekregen, want zij baden Jezus dat Hij Zijn hand op deze doofstomme man zou leggen, omdat zij wisten uit ondervinding dat er van Hem Goddelijke kracht uitging en dat Hij de Zaligmaker der wereld was.

Zij vroegen niet om twee handen, want zij wisten dat één hand van Jezus al genoeg was om deze doofstomme vriend te genezen. Eén kus van Jezus' mond maakt de zondaar zalig en op één woord uit Zijn gezegende mond is de ziel gered.

En dan doet de Heere Jezus iets wat ook kenmerkend is voor de waarachtige bekering, Hij neemt die man apart. Hij neemt die man alleen. Hij neemt hem uit de

schare, want geliefden, in de ure van de waarachtige bekering daar kun je geen mens bij hebben, dat is een zaak tussen God en uw ziel. Ook die vrienden mogen er niet bij zijn, die man komt alleen voor de voeten van Christus te liggen. We zien dat ook bij die vier vrienden die hun lamme vriend door het dak van dat huis naar beneden laten zakken voor de voeten van Christus. Dan moeten die vrienden de banden waarmee zij hun lamme vriend door het dak laten zakken, loslaten, want Christus doet het werk der zaligheid geheel en alleen.

De roomsen geloven in heilige Maria als tussenstation tussen Christus en de mens. Zij roepen God niet aan, maar de heiligen, de heilige Antonius en heilige Maria, een afgodendienst waar veel geld mee verdiend werd in vroeger dagen, maar ook in onze dagen wordt er met dit soort afgoderij veel geld verdiend.

Comrie wordt in de GG als paus vereerd en Kersten aanbeden als een oudvader. En daar collecteert men voor en het levert duizenden dollars op in het kerkelijke laatje. En als je de fundamentele dwalingen van Kersten aan de kaak stelt, dan raak je volgens deze afgodendienaars 'Gods oogappel' aan. Ja, zo ver zijn we nu weg in onze dagen. De Waarheid die in Christus is, is ingewisseld voor de heiligen in de hoge plaatsen, maar geliefden dat duldt Gods glorie niet.

Velen hebben Comrie en anderen pilaarheiligen verkozen boven Christus en de leer van Christus en de apostelen heeft men ingewisseld voor ongoddelijk ijdel-roepen en de tegenstellingen der valselijk genaamde wetenschap (1 Tim. 6:20).

Maar geliefden, de vrienden van deze doofstomme man hebben de dogmatiek van Kersten niet geraadpleegd, want dat zou hun doofstomme vriend niets geholpen hebben. Dan zou die man alleen nog maar dieper de put van zijn ellende zijn ingezakt. Deze vrienden brachten die ongelukkige man tot de Bron der zaligheid, namelijk Jezus. En als die man voor Jezus ligt, dan moeten zij hun vriend loslaten. Dan moeten zij hun vriend alleen laten, doch niet geheel alleen, want Jezus was met hem.

En toen zag die doofstomme man niemand dan Jezus alleen. Jezus doet alles of Hij doet niets. Jezus doet het alleen of in het geheel niet. Dat gold voor deze man en dat geldt al Gods kinderen. Maar de Heere Jezus geeft aan het verzoek van de vrienden geen gehoor, nee, want Christus hanteert alleen Zijn wijze van bekering en niet volgens een dogmatisch systeem die de godgeleerden uitgedacht hebben. Alle dogmatische systemen moeten in het licht van de levendmaking des Geestes verdampen, omdat theologische systemen totaal onmachtig zijn om geestelijk doofstommen hun gehoor en spraak weder

te geven.

Die doofstomme man moest ook geen instructies opvolgen om zijn genezing te verkrijgen. Ook hoefde die man niet te reageren door de tweede stap te zetten, want de stap die Christus zette in zijn leven was tot zijn volkomen genezing. Christus doet alles of Hij doet niets. Hij doet het geheel of geheel niet. Geliefden, houdt u aan Jezus, zie slechts op Hem als een door de slangen gebetene, want wie Jezus heeft die heeft genoeg, omdat Hij de Bron der zaligheid is, die de Zijnen van het eeuwige leven verzekert en in alle nooddrift voorziet. Met minder kan het niet, maar meer hoeft niet; het mag ook niet en het kan ook niet, en ik wil het ook niet.

Dus Christus legt niet zijn hand op het hoofd van die man, zoals die vrienden Hem hadden verzocht, nee, Christus steekt Zijn vingers in zijn oren, want de oren van die man zaten verstopt door de zonde en Christus doorboort zijn zondeoren met Zijn almachtige vingers.

Christus neemt dus de zonde van die man over, als we de geestelijke lering hiervan mogen verstaan. Die man kon het in der waarheid zeggen: *“Gij hebt mij de oren doorboort en het lichaam toegerust.”* En dan spugt Christus speeksel speeksel op Zijn vingers en raakt daarmee de tong aan van die man.

Ik hoor sommigen al denken. “Als ik zo bekeerd moet

worden dan hoeft het van mij niet.”

Nee, dat klopt, want er staat geen mens voor Christus in de rij. Geen mens wil in de vuile Jordaan ondergaan, Naäman de Syriër niet en niemand niet, laat staan om door het speeksel van Christus als een stomme hond tot een levende getuige van Christus gemaakt te worden. Geen mens wil zalig worden zoals God het wil en zoals God het doet. Om door Christus gered en gezaligd te worden, daar moet je een geestelijk doofstomme voor wezen, die geen tegenspraak meer heeft, die zich niet meer met eigengerechtigheid kan overeind houden, die de wapens heeft ingeleverd en die alles toestemt wat God doet, al was het tot zijn eeuwige ondergang.

Het Woord is het dat uw oren doorboren kan en uw stomme mond recht doet spreken, geliefden. Christus is het Woord en als Hij opent, dan sluit niemand. Het Woord is vlees geworden en hier steekt het Woord de beloften van het Evangelie in de oren van die man, zodat die man niet anders kan dan geloven. Hier raakt de Heere Jezus met een vinger met speeksel de tong aan van een dode hond, zeggende “Effatha”, dat is ‘wordt geopend!’

Dat Effatha van Christus, gaat bij die man naar binnen als een kracht Gods tot zaligheid, als we het geestelijk mogen verstaan. Opwaarts ziende tot Zijn Vader door het geloof, zuchtte den Heere Jezus vanwege de last

der zonde die op Hem geladen werd, en dan richt Hij zich weer tot de doofstomme man en zeide tot hem: “Effatha”, dat is wordt geopend.

Geliefden, heeft het Effatha van Christus al eens geklonken in ons hart? Op het Effatha van Christus gaan doven horen en stommen spreken en krijgen blinden het gezicht. Als Christus opent, kan niemand sluiten, en op het Effatha van Christus werden de oren van deze man geopend en de band van zijn tong losgemaakt en hij sprak recht.

U moet er wel op letten geliefden, dat als iemand de vingers in je oren steekt dat dat een heel pijnlijke kwestie is. En als iemand in je mond spugt is dat een buitengewoon smerige ervaring.

Die man heeft de pijn van zijn verlamme kwaal dus aan de levende lijve gevoeld en ervaren als een stonde van het gericht.

Toen Christus Zijn vingers in de oren van die man stak, was zijn tong nog gebonden anders had die man het op een schreeuwen gezet van de pijn. En toen Christus zijn tong aanraakte met een vinger speeksel, moet die man wel gegruwd hebben van afgrijzen.

Ja, dat zou je zo denken, maar ik denk dat die dove man het weldadig vond dat Christus Zijn vingers in zijn oren stak, ook al deed het helse pijn. Dat lag niet aan de vingers van Christus, maar aan zijn dove oren, maar wat ik wil zeggen, is, dat Christus geen zachte

heelmeester is die stinkende wonden maakt. Hij doorboort de oren van deze dove man en smeert zijn stomme tong met Zijn speeksel om hem van zijn duivelse stomheid te verlossen.

Ik denk dat die stomme man het speeksel van Christus heerlijk vond, ook al smaakte het bitter, want God maakt in Christus alle bitter zoet. Want wat roept de Bruidskerk? *“Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk.”* Al wat aan deze Jezus is, is gans begeerlijk. Hij is de Schoonste aller mensenkinderen en genade is in Zijn lippen uitgestort.

Het speeksel van Christus was louter genadespeeksel. En die vingers van Christus in zijn oren waren soevereine genadevingers.

Zoals gezegd is Christus geen heelmeester die stinkende wonden maakt. Hij doorwondt en heelt; Hij doorboort en reinigt; neemt het stenen hart eruit en schenkt de Zijnen een vlezen hart. Een spugende Jezus is dus veruit te verkiezen boven een vleierende duivel. Het speeksel van Christus was echter geen tovermiddel, maar daarmee betoonde Christus dat Hij gemeenschap wilde hebben met doofstomme zondaren, door hun zonde en schuld over te nemen en weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid. Maar pas op het spreken van Christus, worden de oren en de mond van die doofstomme man geopend. Er ging aan het spreken van Christus

wat vooraf, namelijk de openbaring van de sleutels der hel en des doods. Christus is van die hel- en doods-sleutels de Sleuteldrager voor hellevaarders.

Als Christus gaat spreken in de toepassing der zaligheid, staan doden op uit hun adamsgraf en gaat een ziel recht spreken van genade en recht.

“Effatha”, wordt geopend, wéés geopend.

Op het Effatha van Christus wordt de hel gesloten en de hemel geopend. Op het Effatha van Christus moet de duivel zwijgen en dan gaan stommen spreken, doven horen en blinden krijgen het gezicht.

Wat krijgen zij te zien door de ogen des geloofs?

Jezus met eer en heerlijkheid gekroond!

Geliefden, hebt u Jezus al eens gezien met de ogen des geloofs? Hebt u uit Jezus' mond reeds vernomen dat Hij de uwe is en gij de Zijne? Zijn uw oren reeds doorboord door Woord en Geest? Is uw mond reeds geopend op de aanraking van Jezus? Mag u reeds Zijn lof vertellen en Zijn eer verhogen op Zijn spreken? *Indien dan de Zoon u zal hebben vrijgemaakt, zult gij waarlijk vrij zijn!*

Op het Effatha van Christus kreeg die man zijn gehoor en zijn tong terug en hij sprak terstond recht. Hij sprak niet over koetjes en kalfjes, maar over genade door recht. Hij sneed het Woord recht en was een getuige van Christus geworden.

Die man had als een door de slangen gebeten zondaar

mogen opzien op de verhoogde slang en had genezing gevonden onder Zijn vleugelen.

Maar dan komt gelijk de beproeving. Na de genezing, komt de beproeving. Na de ellende komt de verlossing en na de verlossing komt het stuk der dankbaarheid, ja, dat is waar, maar ook de dankbaarheid wordt -net als de verlossing- geboren in de diepte der zee.

Geliefden, als God de Zijnen in het stuk der dankbaarheid zet, daar gaat gepaard met de beproeving des geloofs. Die man moest een test ondergaan of het wel echt was in zijn leven. Een geloof dat niet beproefd is, is geen waar geloof.

Je kunt een geloof menen te hebben dat nooit faalt, maar zonder beproeving weet je niet eens wat geloof is. Die man werd beproefd van Christus' wege. Nadat de man genezen was, gebod Christus hem en de anderen scherpelijk dat zij hun mond moesten houden over het wonder dat geschied was. Geliefden, je moet eens proberen om een ziel die net gered is geworden het zwijgen op te leggen. Je kunt net zo goed tegen een waterval zeggen dat die moet ophouden om water naar beneden te storten. Dat helpt niet, die waterval gaat gewoon door met water storten. Zo is het ook met een ziel gesteld die pas vrijgemaakt en gered is geworden, want zo'n ziel is gelijk een bron die zich uitstort op de velden.

Als je tegen zo'n ziel zou zeggen: Je mag er niets over spreken, dan zouden zelfs de stenen gaan spreken. Geliefden, wat is het dan stil geworden in onze dagen. Van echte bekeringen wordt zo bitter weinig gehoord, laat staan van de ware dankbaarheid. Het ontbreekt in onze dagen niet aan dankbare mensen die al dankbaar zijn voordat ze verlost zijn, maar dankbare zielen in Christus onder het kruis kom je zelden tegen.

Nu houdt de Heere altijd Zijn Kerk in stand, zelfs toen het antichristelijke pausdom de kerk domineerde, en ook in onze dagen van grote afval, want de poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen. Dat blijft recht overeind staan, omdat Christus leeft en regeert in eeuwigheid.

Maar geliefden, dat betekent niet dat er geen sprake is van een grote geestelijke en kerkelijke afval in onze dagen, hoewel het door de meest rechtzinnige dominees doodgezwegen wordt.

Ik ben er onlangs nog weer eens mee geconfronteerd geworden dat een rechtzinnige predikant zijn Eli-zwijgen rechtvaardigde door het getuigenis van een genezen doofstomme aan hoogmoed toe te schrijven. Maar dat deden de Farizeeërs ook, want toen die blinde man zijn ogen geopend had gekregen door Christus en door het Sanhedrin ter verantwoording geroepen werd, getuigde die man van de feitelijke

waarheid, maar toen werd hij met een vrome snauw uitgeworpen: “Wat, leert gij ons?” En zij wierpen hem uit.

God heeft dat vrome gevloek van de Farizeeërs echter zwaar bezocht. Dominees die getuigende christenen de mond willen snoeren, door hen van hoogmoed te belasteren, zijn volbloed Farizeeërs, die van hun eigen drek niet gewassen zijn. Die ex-blinde man daarentegen mocht na zijn kerkelijke uitwerping Christus leren kennen als zijn enige Gerechtigheid voor God en daarvan getuigen, zoals de doofstomme man na zijn genezing ervan getuigen mocht, omdat Christus zijn mond geopend had.

In onze dagen is het gros predikanten zo vleselijk vroom geworden dat ze Luter smalend zouden verwijten: “Luther je bent met al je publieke optreden nog niet tot niet gemaakt, want anders zou je wel zwijgen.” Hetzelfde verwijt krijg ik dagelijks te incasseren door de refo-geleerden en dan hoor ik de predikanten-hoon al van verre afstand klinken: “Jij bent Luther niet, wat denk je wel?”

Dat is het enige wat zij te zeggen hebben, om hun stinkende eigengerechtigheid overeind te houden en hun grove nalatigheid te verbloemen. Maar die dat doen -zegt den apostel Petrus- doen dat tot hun eigen verderf. Alles wordt omgedraaid in onze dagen. De waarheid wordt verdraaid en de leugen verheerlijkt.

Maar al dat ambtelijke gediaboliseer zal God zwaar bezoeken en het zal predikanten dubbel zwaar worden aangerekend als zij zich hieraan schuldig maken.

Eli heeft de kleine getuigende Samuel nooit van hoogmoed belasterd, nee, Eli viel met zijn grove nalatigheid aan Gods kant. *“Hij is de Heere en Hij doe wat goed is in Zijn ogen.”*

Het gros predikanten is ook ontbloot van de gave des onderscheids en werpen persoons-zonden, en zonden die de waarheid van het Evangelie in diskrediet stellen, op ene hoop. Daarom is het zo donker in onze dagen, geliefden, want zo de herder, zo het volk. Persoons-zonden heeft Gods volk ook, maar wee degenen die met persoons-zonden van Gods volk de straat op gaan en dat als een stok gebruiken om de hond te slaan.

Dat ligt met de zonde tegen de waarheid van het Evangelie echter gans anders. Als Gods kinderen niet recht wandelen naar het Evangelie dan moeten dezulken publiek bestraft worden, dus in tegenwoordigheid van allen. Dat zien we bijv. in Antiochie als Paulus de met de Joden veinzende Petrus bestraft.

Ook dat zijn we totaal kwijt in onze dagen en daarom functioneert de tucht niet meer zoals Christus het bevolen heeft. Persoons-zonden zijn dus

onderscheiden van de zonden waardoor de waarheid van het Evangelie vervalst, of in diskrediet gebracht wordt. Als de leer van Christus door fundamentele dwalingen wordt aangetast, moeten zulke ketters na een eerste en tweede vermaning in de ban worden gedaan en verworpen.

De Schotse geloofshelden, zoals ds. Henderson en Rutherford, hadden over ketters zoals Kuitert en Hendrikse en de homokerken openlijk de banvloek uitgesproken, maar er is geen predikant in onze dagen die dat durft, omdat men dik onder de wet verkeert en zelf censurabel is.

Omdat vele dominees zich als een doofstomme gedragen, als stomme honden die niet bassen kunnen, zijn nu de oordelen van kracht en kunnen niet meer worden afgebeden.

We keren weer terug naar de genezing van de doofstomme man. Och, geliefden, u moet nooit denken dat die doofstomme genezen man gepronkt heeft met de weldaden, noch met zijn geloof, nee, hij heeft geroemd in de Weldoener en ook zijn vrienden die hem tot Christus gebracht hadden, getuigden van HEM! De huidige godsdienst heeft zich aan het geloof vergrepen, maar van hun dodelijke ellende weten ze niets en dan weet je ook niet waaruit je verlost bent geworden, laat staan door Wie!

Dan weet je niet eens dat je verlost moet worden.

Dan spreek je onverstaanbare klanken, al ben je nog zo welsprekend van nature.

Deze doofstomme man wist waaruit, waarvan en door Wie hij verlost was geworden, namelijk uit het vonnis der Wet, van die oude mens onder de Wet, van die oude doofstomme mens, die niets verstaat van de dingen die des Geestes Gods zijn en hij wist dat Christus zijn Redder was. Deze man was een nieuw schepsel geworden, tenminste als we de geestelijke zin van zijn genezing mogen verstaan.

Als we een nieuw schepsel in Christus geworden zijn, is al het oude voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.

Kijk, er zijn veel belijders die zich voor bekeerd uitgeven, maar als je aan hen zou vragen waaruit zij verlost zijn geworden en hoe dat gegaan is, dan staat de wagen stil. Ze hebben de toevlucht tot Jezus genomen, maar geliefden, heeft Christus ooit met kracht het Effatha tot u gesproken in de toepassing des harten? Daar loopt het over.

Die genezen doofstomme man heeft ervan gezongen: "Effatha, Christus is mijn Effatha; Hij is mijn Redder en mijn God."

Maar Christus komt gelijk met de beproeving; Hij zegt tegen die man: 'Je moet erover zwijgen, hoor, je mag er niet over spreken. Denk erom dat je je mond houdt, houdt het stil, ga naar huis en doe maar net of

dat er niets gebeurd is.' En dat gold ook voor de vrienden van die man.

“Maar wat Hij hun ook gebod, zo verkondigden zij het des te meer.”

Kijk, dat was een bewijs dat het echt van God was; dat zijn genezing echt van de Heere was. Hij en zijn vrienden konden hun mond er niet over houden, want anders zouden de stenen zijn gaan spreken. Ze verkondigden het Woord dat aan deze man was geschiedt. Ze verkondigden luid en duidelijk dat Christus de enige Geneesmeester was voor verloren en doofstomme zielen. Ze verkondigden op alle hoeken van de straten dat er geen grenzen zijn aan Jezus' macht, want ze hadden gezien en geloofd dat Jezus was de Christus, de Zoon des levenden Gods. Ze hadden gezien dat Christus alleen wonderen doet, waarvan die genezen man een levend bewijs was. Ze verkondigden overal wat Christus gedaan had en wie Hij was voor doofstomme zielen.

Ik denk dat die man voor de rest van zijn leven niet meer gestopt is om van Christus te getuigen. Ik denk dat die man tot zijn dood onafgebroken gesproken heeft dat Jezus zijn Gerechtigheid was geworden. Ik denk dat die man een prediker der gerechtigheid geworden is die de mensen heeft gewezen op de enige Weg der Zaligheid, op de enige borggerechtigheid, op de enige borgheiligheid, en dat

er buiten Jezus geen geestelijk leven mogelijk is, maar een eeuwig zielsverderf.

Geliefden, al is uw mond nog nooit opengebrouwen om Zijn lof te vertellen, dan moet je je maar niet wijs maken dat je bekeerd bent, want als je ziel gered wordt, ga je huppelen van zielevreugd, daar je je wens verkregen hebt. En dan ga je er ook van spreken dag en nacht. Dan kan niemand je mond stoppen, want hoe Hij hen ook gebod om te zwijgen, zo verkondigden zij des te meer, dat Christus hun geschonken was tot Wijsheid bij God, tot Rechtvaardigheid, tot Heiligmaking, ja tot volkomen Verlossing (1 Kor. 1:30).

Kijk, want die doofstomme man stak al Gods ware kinderen die er getuigen van geweest waren, aan, en zij begonnen eendrachtig God te loven, voort hetgeen Hij had gedaan. *“Komt luister toe gij godgezinden Gij die den Heer van harte vreest, Hoort wat mij God deed ondervinden Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.”*

We zullen er eerst van zingen, en wel van de 66e Psalm, daarvan het achtste zangvers.

Geliefden, het vers dat we hebben opgezongen is een echte toetssteen of je echt van God bekeerd bent of niet. Als je er nooit van getuigd hebt, wat God aan je ziel gedaan heeft, dan is het inbeelding geweest. Van nature zijn we allemaal geestelijk doofstom, maar als Christus je oren doorboort en je tong aanraakt, dan

spreek je als een geredde zondaar van genade en recht. Dan heb je verstand van goddelijke zaken gekregen en in die kennis wast de ziel op.

Dan ga je alle vlees verdoemen en Christus verhogen en dat melden in je lied. Dan ga je het vrome vlees op de tenen trappen en Christus de eer geven. Dan ga je uitzien of er nog doofstomme zielen zijn die tot Christus gebracht moeten worden. Dan ga je jegens de broeders de Wet van Christus vervullen. *“Draagt elkanders lasten en vervult alzo de Wet van Christus!”*

Geliefden, als je ziel gered wordt, gaan de omstanders zich ontzetten, want dat staat er: *“En zij ontzetten zich bovenmate zeer.”*

Zalig worden is bovennatuurlijk. Als je ziel gered is, dan is er een bovennatuurlijk wonder aan je geschiedt, dat niet verborgen kan blijven. God opent stomme monden, dus dan ga je spreken, niet dat je zus hoog en zo breed bekeerd bent, nee, dan ga je de grote werken Gods verkondigen. Dan ga je recht spreken bij God vandaan. Een kind van God kan het zo horen of je recht spreekt of onverstaanbare klanken uitstoot, hoe welsprekend je ook mag zijn. Als je niet de tale Kaanans spreekt, dan spreek je geestelijk doofstomme klanken. Een godsdienstig mens kan wel de waarheid op zijn lippen nemen, maar hij spreekt als een geestelijk doofstomme.

Je kunt de hele Bijbel uit je hoofd opzeggen, maar als

je niet wedergeboren bent uit water en Geest, dan spreek je als een doofstomme.

Als je het Effatha van Christus nooit door je grafsteen is geklonken, dan lig je nog steeds als een dode doofstomme in je adamsgraf. Als Christus het Effatha gesproken heeft in je leven, in de belofte des Evangelies, dan spreek je, dan getuig je, dan kun je er niet over zwijgen.

U zegt: Blijft dat altijd zo?

Nee, helaas niet geliefden, maar zo begint het wel. Gods verloste en vrijgemaakte volk gaat zingende en juichende het stuk der dankbaarheid in. Het stuk der dankbaarheid begint niet in het armenhuis, maar in het huis der maaltijden.

Toen die verloren zoon door zijn vader omhelst en vrijgesproken werd van schuld en straf, werd die jongen onthaald op een feestmaal. Er werd een dankoffer geslacht. En zij begonnen vrolijk te zijn. Dat is een waarachtig kenmerk van de ware dankbaarheid. En zij begonnen vrolijk te zijn. Daar begint het waarachtige hemelleven mee, voor Gods troon en hier beneden. En zij begonnen vrolijk te zijn. Gods volk moet altijd nog beginnen om vrolijk te zijn, ze zijn er aan begonnen, maar ze moeten altijd weer opnieuw begonnen om vrolijk en verblijd te zijn, in God.

Dus die mensen, en met name die genezen

doofstomme man, verkondigden -net als de herders uit Efratha's velden- overal wat hun van deze Jezus gezegd was, en wat Hij tot hen gezegd had en wat daar het gevolg van was vanuit hun persoonlijk leven. O, geliefden, zijn er nog doofstommen in ons midden, die geen oren hebben om te horen en hier zitten met een stomme mond, omdat zij de diepte van hun val moeten inleven en aan de straffe van hun ongerechtigheid een welgevallen hebben?

Want dat heeft die man voor zijn genezing zo moeten inleven, geliefden. Die man liep met een zondelast en hij kon het niet uitpraten, hij kon zijn nood niet met anderen delen en bidden was hem onmogelijk geworden. Onverstaanbaar voor anderen, onverstaanbaar voor zichzelf en onverstaanbaar voor God.

Maar geliefden, als je zodanig ontdekt bent geworden aan je doofstomme en vervloekte adamsbestaan, dan is Christus zo uitnemend geschikt voor u. Hoor deze mensen, die zich bovenmate zeer ontzetten, er eens van getuigen: *“Hij heeft alles wel gedaan, en Hij maakt, dat de doven horen, en de stommen spreken.”*

Christus doet niet iets, maar alles!

Dat doet de Heere Jezus nog, geliefden. Hij is de grote Weldoener van verloren zondaren. Hij is de Zaligmaker der wereld, die niets dan goed doet. Hij maakt dat de doven horen, de doden opgewekt

worden, de stommen spreken en de blinden het gezicht krijgen. Hij maakt van vloekers bidders en van hellelingen hemelingen, die zich bovenmate zeer ontzetten over Jezus, zeggende: *“Hij heeft alles wel gedaan, en Hij maakt, dat de doven horen, en de stommen spreken.”*

Volk des Heeren, heeft de Heere alles welgedaan in uw leven? Heeft het u ooit aan iets ontbroken?

Christus heeft alles welgedaan en dat doet Hij altijd en doorlopend, want Zijn Naam is Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst! Hij is onze Vrede, volk des Heeren, en Hij maakt dat de doven horen, de blinden zien en de stommen spreken, al bent u ook bezeten van een legioen duivelen! Op Zijn machtswoord moet de duivel en de hel de ziel loslaten, want Hij heeft de sleutel der hel en des doods! Hij maakt dat de doden horen, en hellevaarders van onder eeuwige armen voert Hij op uit hun hel door Zijn levendmakende stem: **“Effatha!”** En die ze gehoord hebben, zullen leven, die zullen in Zijn Naam geloven, en die zullen spreken van Hem, van vergeving der zonden en van het eeuwige leven, ja, zij zingen en juichen, dat de Heere goed is en Zijn gerechtigheid onendig. Amen!

**Dit is een uitgave van www.derokendevlaswiek.nl
www.derokendevlaswiek.com**